

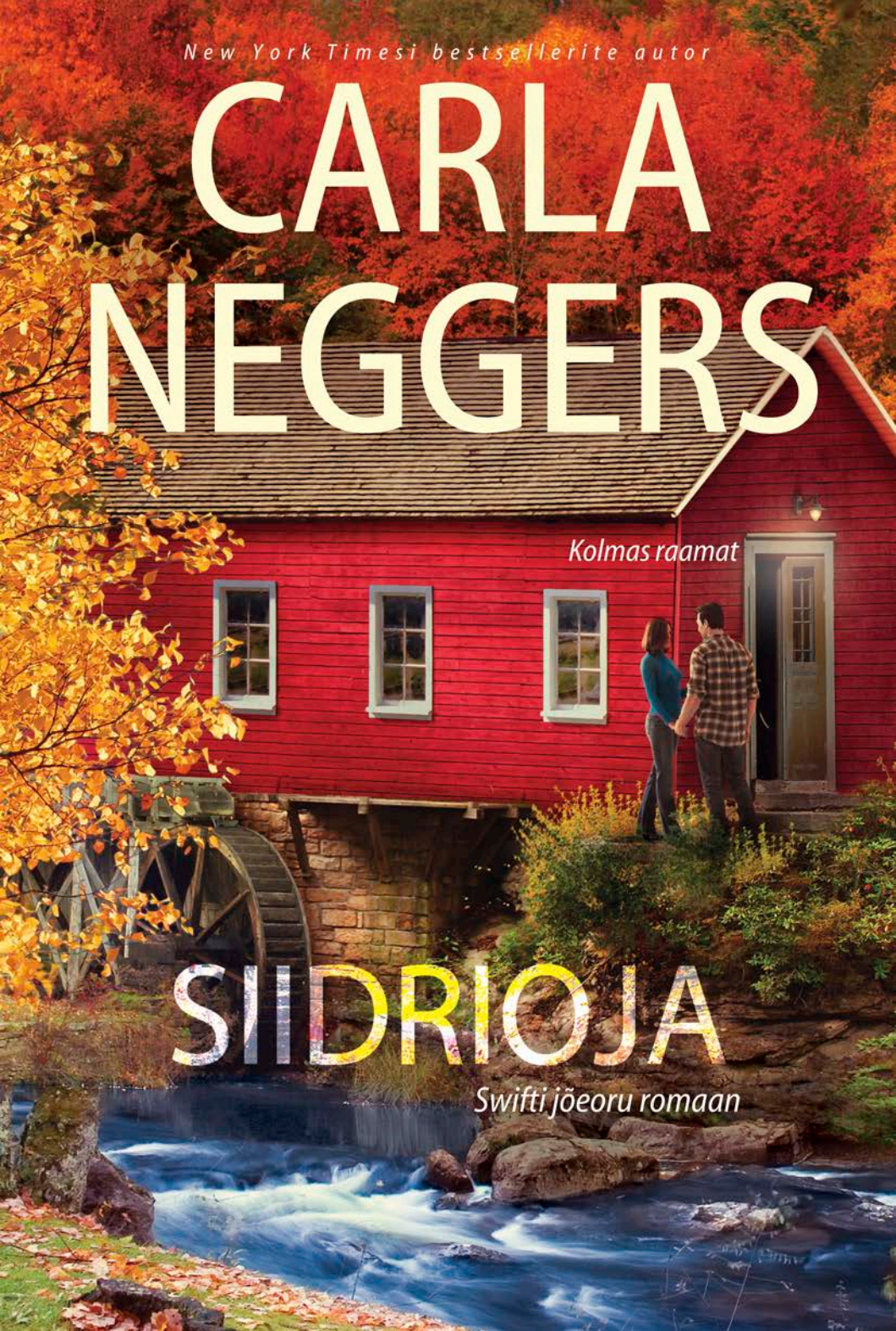
New York Timesi bestsellerite autor

CARLA NEGGERS

Kolmas raamat

SIIDRIOJA

Swifti jõeoru romaan

Carla Neggers
Cider Brook
2014

Kõik selle raamatu kopeerimise ja igal moel levitamise õigused kuuluvad
Harlequin Books S.A.-le. See raamat on välja antud kokkuleppel

Harlequin Books S.A.-ga.

Kaanekujundus pärineb Harlequin Books S.A.-lt ja kõik selle levitamise
õigused on seadusega kaitstud.

See teos on väljamõeldis. Selles esinevad nimed, tegelaskujud,
paigad ja sündmused on kas autori kujutluse vili või väljamõeldis.

Mis tahes sarnasus tegelike elus või surnud isikute, äriettevõtete,
sündmuste või paikadega on täiesti juhuslik.

Toimetanud Krista Saar
Korrektor Inna Viires

© 2014 by Carla Neggers

© 2016 Kirjastus ERSEN

Sellel raamatul olevad kaubamärgid kuuluvad firmale
Harlequin Enterprises Limited või selle tütarfirmadele ja teised firmad
kasutavad neid litsentsi alusel.

M06310916
ISBN 978-9949-25-922-9

Kõik kirjastuse ERSEN raamatud ja e-raamatud on saadaval
veebipoest **www.ersen.ee**

Mu sõbrale Fran Garfunkelile

Üks

Samantha Bennett libistas vanaisa antiikse hõbeplasku oma khakivärvilise safarijaki välitaskusse. Vanaisa oli väitnud, et plasku pärines ühest vanast piraadikirstust, ent Samantha oli avastanud kolme aasta jooksul pärast seda, kui tema vanaisa üheksakümne kuue aastasena oli surnud, et mitte kõik, mida vanaisa talle oli rääkinud, ei vastanud tõeale. Harry Bennett oli olnud suurepärane strateegilise muinasjutu väljamõtteleja. Arvatavasti oli ta sellest plaskust joonud parajasti rummi, kui ta piraadikirstu loo kokku oli keerutanud.

Minu jaoks ei mingit rummi, mõtles Samantha, vaadates ringi vanaisa segamini kabinetis Bennetti maja teisel korrusel Bostoni Back Bays. Ta oli täitnud plasku suitsumaitsetelise Šoti viskiga, mille vanaisa oli jätnud ühte oma kristallkarahvinidest. Kui ta kavatses jahtida piraadi aaret, peaks tal viski kaasas olema, mõtles ta.

Kuigi, mis saaks väikeses Knights Bridge'is Massachusettsis valesti minna?

Vanaisa naeratas talle mustvalgelt raamitud fotolt, mis rippus puitpaneelidega seinal tema massiivse tammepuust kirjutuslaua taga. Selle foto tegemise ajal oli ta olnud neljakümne seitsme aastane, võllaroalikult nägus, kandes jakki, mis sarnanes väga

Samantha omaga. Ta oli just jõudnud tagasi Bostonisse pärast ekspeditsiooni Antarktikasse, mis oli põlistanud tema maine maailmaklassist avastaja ja seiklejana. Samuti oli see ta peaaegu tapnud. Samantha paariöist laagrisolekut New Englandi* kõrvalises linnas sai vaevalt võrrelda ekspeditsiooniga Antarktikasse.

Ta nõõpis oma jakitasku klapi kinni. Jakil oli nii sees- kui väljaspool lõputult taskuid. Ta unustas alati, millisesse taskusse ta oma asjad oli pannud – telefoni, kompassi, tikud, kaardi, pruuni tooni huulepulga, mille ta oli viimasel sekundil kaasa haaranud juhuks, kui ta peaks ühel õhtul oma peatuse ajal Knights Bridge'is välja sööma minema.

Välja õhtusöögile? Kuhu, kellega – ja milleks?

Kui mitte midagi muud, siis paar päeva oma vanaisa segadikust eemal teeks talle head. Vanaisa oli sündinud kehvapoolses New Englandi talus ja surnud rikka mehena, samuti lootusetu kraamikorjajana. Samantha polnud taibanud, kui palju ta oli oma pika aktiivse elu jooksul kogunud, kuni vanaisa päranditombu haldajad – tähendab, tema isa ja onu – olid ta palganud vanaisa Bostoni maja ja Londoni korterit läbi vaatama. Ta vandus, et oli leidnud närimiskummipabereid aastast 1952. See mees oli kõik alles hoidnud.

Hommikupäike voogas sisse läbipaistvatest paneelidest majast väljapoole eenduvate akende kohal, mida raamisid rasked puusöehallid sameteesriided. Tema vanaema, kes oli surnud kakskümmend viis aastat tagasi, kui Samantha oli neljaaastane, oli ise kujundanud kogu selle maja, teatades, et hall ja valge on selle toa jaoks täiuslikud värvid, sest kui tema abikaasa oli seal – mida ei juhtunud tihti isegi tema hilistes aastates –, on ta mõtisklev ja

* New England – Uus-Inglismaa, ajalooline piirkond Ameerika Ühendriikide kirdeosas, mis koosneb Maine'i, New Hampshire'i, Vermonti, Massachusettsi, Rhode Islandi ja Connecticuti osariigist. (Tõlkija)

töökas. Vanaisa oli veetnud oma kabinetis vähe aega, enamasti ainult senikauaks, et oma viimased leiud kuhugi mahutada.

Samantha hindas sisseimbuva päikesevalguse mõju õlimaali originaalile, mille ta oli paar nädalat tagasi kabineti seinakapist välja kaevanud. Maal oli allkirjastamata ja ilmselgelt amatööri töö, aga see oli ta vangistanud samast hetkest, kui oli selle valguse kätte toonud. See kujutas idüllilist New Englandi punaseks värvitud siidrikoda õuntega puitkastides, siidrivaatide ja veerattaga, mis püüdis ülevoolu väikesest kividest ja mullast tammil metsa-oyal. Ta oli oletanud, et maal on nimeta, ent kaks päeva tagasi oli ta avastanud korraliku pleekinud käekirja lihtsa puitraami alumisel serval.

Siidrikoda Siidriojal.

Tema üllatus oli olnud nii täielik, et ta oli haaranud Šoti viski karahvini järele.

Ta ei teadnud, kas maalil kujutatud vabrik oli tõeline, aga Knights Bridge'is, vaevalt kahe sõidutunni kaugusel Bostonist läände oli tõepoolest Siidrioja.

Kõigist kohtadest...

Kiire internetiotsing oli välja toonud aastavanuse teate, et Knights Bridge'i linn müüb oma valduses oleva vana siidrikoja. Oli keegi selle ostnud? Oli see ikka veel müügis?

Samantha oli kontrollinud seinakappi, kas seal on veel midagi Siidriojaga seotut, mille vanaisa võis olla sinna toppinud. Selle asemel avastas ta suure ümbriku, mis sisaldas umbes viiskümmend kollaseks tõmbunud käsitsi kirjutatud paberilehte – loo viimistlemata mustandi pealkiri oli „Kapten Farraday ja leedi Elizabethi seiklused“.

Ta kahtlustas, et loo oli kirjutanud sama käsi, mis oli kirjutanud maaliraamile selle nime, aga tal polnud mingit moodust seda tõestada ja see polnudki tähtis. See oli asja pitseerinud ja nüüd oli tal Harry Benneti antiikne hõbeplasku jakitaskus ning tehtud

plaanid Knights Bridge'i naasmiseks – linna, millest ta oli lootnud ja oodanud, et ta ei pea seda enam iial külastama.

Igatahes enam-vähem tehtud plaanid. Samanthal polnud enda suhtes mingeid illusioone ja ta teadis, et ta ei ole just detailne planeerija.

Tema esimene käik sellesse väikelinna oli olnud kaks ja pool aastat tagasi ühel lumisel märtsipäeval paar kuud pärast vanaisa surma. Ta oli lootnud linna ja linnast välja lipsata, nii et keegi ei teaks, aga see polnud nii välja kukkunud.

„Puusepp rääkis mulle, et ta nägi siin üht naist. Sind, Samantha?“

Jah. Teda.

See puusepp oli olnud tema katastroof. Ta ei teadnud, kes ta on, aga see polnudki tähtis. Sellel reisel peab ta olema ettevaatlikum, isegi kui ettevaatlikkus ei olnud üks Bennettite iseloomujooni.

See oli tema võimalus asjad õigeks ajada.

Samantha pani maali tagasi seinakappi, tõmbas aknaeesriided ette, lukustas ukSED ning kohtus maja ees oma onu ja nõoga. Nad olid vanaisa neljakümneaastase Mercedese selle parkimiskohast maja taga välja toonud. See oli tumehall ja Massachusettsi numbriplaatidega, kuid Knights Bridge'is oli see määratud silma paistma. Mingil moel polnud Harry Bennetti kokkuhoidlikkuse kasvatus teda kunagi maha jätnud. Kui ta oli ostnud kalli auto, oli ta otsustanud seda pidada, kuni on selle ära kulutanud. Sellest oleks olnud abi, kui ta oleks vahetevahel sõitnud, aga talle ei meeldinud kunagi autot juhtida.

Tema noorem poeg siiski armastas autosõitu. Caleb Bennett oli keigarlikult nägus varajastes viiekümnendates mereajaloolane. Tema ja ta naine, haruldaste raamatute spetsialist, elasid Londoni lähistel ning olid nelja lapse vanemad, kellest vanim, Isaac, kesk-

kooli viimase klassi õpilane, oli turvavööga kinnitatud istmele Samantha selja taga. Isaac ja ta isa suundusid Amhersti, esimesele peatusele nende tuuril New Englandi kolledžitesse. Samantha, kel ei olnud autot, sõitis koos nendega.

„See tuleb suurepärane,“ märkis Caleb, kui Samantha tema kõrvale istus. „Ma ei mäletagi enam viimast korda, kui ma New Englandi maakohtadesse sõitsin.“

„Oled sa kindel, et ei taha mind rooli taha?“

„Ei. Istu ja tunne rõõmu.“

Kolm nooremat Bennettit pidid sel õhtul koos emaga saabuma Bostonisse nädalapikkuseks külaskäiguks. Mingil ajal pidid Samantha vanemad saabuma Šotimaa rannikult veelgi lühemaks külaskäiguks. Otsekuu perekonna taasühinemine. Tema onu ja Isaac võtavad ta Knights Bridge'i peale tagasiteel Bostonisse.

Caleb juhtis auto kiire liiklusega Beaconi tänavale. Oli hiline september, suurepärane aeg olla Bostonis või ükskõik kus New Englandis. Ta vaatas Samantha poole. „Sa näed välja, nagu valmistuksid kõiel kõndima.“

„Tõesti? Ma ei tunne sedamoodi. Olen lihtsalt eevil.“

„See kaabakas Duncan McCaffrey vallandas su, Sam. Tagasimine Knights Bridge'i kisub lihtsalt kärna haavalt, mis nüüdseks peaks olema paranenud.“

Isaac kummardus ettepoole. „Duncan McCaffrey? See aardekütt?“

Samantha kurk tõmbus krampi, ent ta püüdis neile oma pinget mitte näidata. Samanthal ja Isaacil olid Bennettite kuldpruunid juuksed ja tumedad silmad, kuid Isaac oli vilajas, kandiline ja andekas tennisist. Samantha oli aktiivne, aga tal polnud tennise jaoks kannatlikkust ning viie jala viie tolli pikkusena polnud ta ilmselt pärinud Bennettite kasvu. Isegi ta ema Francesca, merearheoloog, oli pikem. Samantha pidas end õnnelikuks, et oli pärinud oma ilusa ema kõrged põsesarnad ja täidlaste suu.